

EMBERI JOGOK EURÓPAI BÍRÓSÁGA
MÁSODIK SZEKCIÓ

BARTA kontra MAGYARORSZÁG ÜGY

(26137/04. sz. kérelem)

ÍTÉLET

STRASBOURG

2007. április 10.

VÉGLEGES
2007. július 10.

*Ezen határozat az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdésében foglalt
köörülmények beálltával válik véglegessé. Szerkesztői változtatás alá eshet.*

A Barta kontra Magyarország ügyben,

Az Emberi Jogok Európai Bírósága (Második Szekció) Kamaraként tartott ülésén, melynek tagjai voltak:

F. TULKENS, *Elnök*,
A.B. BAKA,
R. TÜRMEN,
M. UGREKHELIDZE,
V. ZAGREBELSKY,
D. JOČIENĚ,
D. POPOVIĆ, *bírák*
és F. ELENS-PASSOS, *Hivatalvezető-helyettes*

2007. március 20-i zárt ülésén lefolytatott tanácskozását követően az azon időpontban elfogadott alábbi ítéletet hozza:

AZ ELJÁRÁS

1. Az ügy alapja egy Magyarország ellen benyújtott kérelem (26137/04 sz.), amelyet az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló egyezmény (az "Egyezmény") 34. Cikke alapján egy brit állampolgár, Barta Sophie (a "kérelmező") 2004. május 25-én terjesztett a Bíróság elé.

2. A kérelmezőt Kádár A. Budapesten praktizáló ügyvéd képviselte. A Magyar Kormányt (a "Kormány") képviselője, dr. Höltszl Lipót képviselte az Igazságügyi és Rendészeti Minisztériumból.

3. A kérelmező azt állította, hogy a rendőrség az Egyezmény 3. Cikkét megsértve bántalmazta, s hogy bántalmazással kapcsolatos panaszát nem vizsgálták ki hatékony módon.

4. 2006. május 11-én a Bíróság úgy határozott, hogy közli a panaszt a Kormánnyal. Az Egyezmény 29. Cikkének 3. bekezdése alapján úgy döntött, hogy a kérelem érdemét és elfogadhatóságát együttesen vizsgálja.

5. 2007. február 26-án az Egyesült Királyság kijelentette, hogy nem kívánja gyakorolni az Egyezmény 36. Cikkének 1. bekezdése, valamint a Bíróság Eljárási Szabályzatának 44. § alapján számára biztosított jogot a beavatkozásra.

A TÉNYEK

I. AZ ÜGY KÖRÜLMÉNYEI

6. A kérelmező 1965-ben született és Londonban él.

A. Az incidens körülményei és a kérelmező ellen lefolytatott büntetőeljárás

7. A szóban forgó időszakban a kérelmező és édesanyja, E. Rhodes, Magyarországon élt, s Bőny faluban kutya és macska menhelyet működtetett (*Csizmáskandúr Kutyamenhely Alapítvány*).

8. Az állatok által állítólagosan okozott háborgatással összefüggésben 2002 októberében a Győri Rendőrkapitányság garázdaság miatt nyomozást indított ismeretlen tettesek ellen. A Rendőrkapitányság szerint alapos gyanú állt fenn a kérelmező és édesanyja ellen.

9. Mivel a Rendőrkapitányság nem ismerte a kérelmező és édesanyja pontos nevét és címét, s emiatt nem tudta megidézni őket, a kapitányság H.Z.P. bőnyi körzeti megbízottat bízta meg azzal, hogy vegye fel a kérelmező és édesanyja adatait, s kísérje őket a Győri Rendőrkapitányságra. A faluban betöltött tisztsége miatt H.Z.P.-t korábban már bemutatták a kérelmezőnek és édesanyjának.

10. 2002. október 16-án reggel 7.30-kor az angolul nagyon keveset tudó H.Z.P. megjelent a menhely kapujánál. Csengetett, s a kérelmező édesanyja kiment hozzá. A becsukott kapun keresztül H.Z.P. hivatalos idézés felmutatása nélkül magyarul közölte, hogy a rendőrség nyomozást indított ellene, s felszólította, hogy menjen vele.

11. A kérelmező édesanyja – aki brit származású, de a kérelmezővel ellentétben beszél magyarul – megtagadta, hogy eleget tegyen H.Z.P. felszólításának. Rövid szóváltást követően megfordult, kutyáit a menhely kapujához hívta, s az udvaron keresztül a ház felé indult. Az anya elutasító magatartását észlelve H.Z.P. benyomta a kaput és belépett a kertbe.

12. Hallva, hogy a kérelmező édesanyja a kutyákat hívja, H.Z.P. elővette a nála lévő tonfát abból a célból, hogy a kutyákat távol tartsa.

13. A kérelmező édesanyja H.Z.P.-hez lépett, s jobb karját megragadva rángatni kezdte a tonfát, majd megpróbálta őt a nyitott bejárati kapun keresztül eltávolítani a kertből. Mivel ez nem sikerült, közölte a rendőrrel, hogy átöltözik, magához veszi iratait, s vele megy. A házba érve azonban bezárta a bejárati ajtót, s a rendőr felszólítására sem nyitotta ki.

14. A kérelmező a házban volt. Hallotta a vitát, s az emeleti ablakból a dulakodás egy részét is látta. Felkapott egy fényképezőgépet, s a vakut működtetve az ablakból több felvételt készített H.Z.P.-ről. Ezután lesietett a földszintre.

15. Ettől a ponttól kezdve a Kormány és a kérelmező beszámolója eltér egymástól.

16. A Kormány szerint a kérelmező egy oldalajtón keresztül kilépett a házból és tovább fényképezett, miközben édesanyja trágárságokat mondott a rendőrnek. H.Z.P. útlevelének átadására szólította fel a kérelmezőt, aki ahelyett, hogy engedelmeskedett volna a felszólításnak, a nála lévő fényképezőgéppel három ütést mért a rendőr bal vállára, illetőleg karjára. Ezt követően visszalépett a házba, ahová H.Z.P. követte. Mindketten beléptek a házba. Ekkor H.Z.P. megpróbálta kivenni a fényképezőgépet a kérelmező kezéből, de ez nem sikerült. Eközben a kérelmező belülről bezárta az ajtót, s ráült a kulcsra. A rendőr a kérelmező karját leszorítva megpróbálta megszerezni a kulcsot. Ekkor megjelent a kérelmező édesanyja, akinek a kérelmező átadta a kulcsot.

17. A kérelmező előterjesztése szerint H.Z.P. a bejárati ajtót verve követelte, hogy engedjék be. A kérelmező résnyire nyitotta az ajtót, s fényképet készített H.Z.P.-ről. A villanást észelve a rendőr üvöltözni kezdett vele, s tonfáját a kezében tartva vállával belökte az ajtót. A közvetlenül az ajtó mögött álló kérelmező a falnak esett. Az ajtókilincs megütötte a gyomrát, az ajtókeret pedig a vállát. Miközben a kérelmező összegörnyedt a fájdalomtól, H.Z.P. tonfájával a kérelmező nyakát, hátát és vállát ütlegelte. A kérelmező leejtette a fényképezőgépet. H.Z.P. csak akkor hagyta abba az ütlegelést, amikor a kérelmező édesanyja – a kérelmező sikoltozását hallva – berohant a szobába.

18. H.Z.P. erősítést kért a rendőrség központjától. Két másik rendőr segítségével a kérelmezőt és édesanyját a győri *Petz Aladár* Kórházba szállította, ahol mindhárom felet megvizsgálták. A Kórház látteleletet vett sérüléseikről. A láttelelet szerint a kérelmező jobb kézfején zúzódások voltak, jobb válla feldagadt, hátán horzsolások keletkeztek.

19. H.Z.P. bal válla és kulcsontja érzékeny volt, a bal kéz harmadik ujj körméből egy 0,5 cm-es rész leszakadt. A jobb kézfejen 4 cm-es hám-, illetve duzzanattal járó sérülés keletkezett.

20. A kérelmezőt és édesanyját a Rendőrkapitányságra vitték, ahol mindkettejüket kihallgatták. H.Z.P.-t terhelő tanúként hallgatták meg. 2002. október 17-én a nyomozó hatóság hivatalos személy elleni erőszak miatt nyomozást rendelt el a kérelmező és édesanyja ellen.

21. 2003. január 15-én az ügyvel megbízott ügyész hivatalos feljegyzésben rögzítette, hogy a kérelmező édesanyjának tájékoztatása szerint az incidens alatt egy harmadik személy, egy román állampolgár is a kérelmező házában tartózkodott, aki a tetőtéri ablakból látta az eseményeket. A kérelmező édesanyja megadta e személy romániai telefonszámát, s annak a cégnek a nevét, amely Magyarországon alkalmazta. Az ügyészség kísérletet sem tett e személy felkutatására, mivel feltételezte, hogy az illető illegális munkás volt, aki akkorra már elhagyta Magyarország területét.

22. A büntetőeljárás során az ügyészség a kérelmezőt gyanúsítottként, H.Z.P.-t pedig tanúként hallgatta ki. Az ügyészség igazságügyi orvosszakértői véleményt is beszerzett. Bár a kérelmező valamennyi fél sérüléseinek és azok lehetséges okainak kivizsgálását kérte, a dr. T.Zs. által 2003. június 10-én benyújtott szakvélemény csak a rendőr sérüléseivel foglalkozott. Az orvosszakértői vélemény megállapította, hogy H.Z.P. sérülései valószínűleg az általa elmondott módon keletkeztek, azaz a kérelmező a fényképezőgéppel ütésekert mért a rendőr vállára, azt követően pedig a kulcs miatt dulakodásra került sor. A szakértő úgy találta, hogy a kérelmező által a rendőr sérüléseivel kapcsolatban előadott történet kevésbé valószínű, bár nem lehetetlen.

23. 2003. május 16-án a kérelmező és édesanyja ellen garázdaság miatt indított büntetőeljárást bűncselekmény hiányában megszüntették.

24. Az ügyészség 2003. július 25-én hivatalos személy elleni erőszak miatt vádat emelt a kérelmező és édesanyja ellen a Győri Városi Bíróság előtt. 2005. június 13-án a Városi Bíróság négy tárgyalást követően az alábbi indoklással mentette fel őket:

„A bíróság a rendőr sérülései vonatkozásában a vádlottak következetes vallomása, az orvosszakértői vélemények nem egyértelmű voltára, valamint H.Z. rendőr törzsszázlós több esetben ellentmondó vallomására tekintettel nem látta ítéleti bizonyossággal megállapíthatónak azt sem, hogy a vádlottak H.Z.-nek esetlegesen magánindítványra üldözendő könnyű testi sértést okoztak volna.”

25. A Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság ügyészi fellebbezés nyomán hatályon kívül helyezte az I. fokú bíróság ítéletét, és a bíróságot új eljárás lefolytatására utasította. 2006. július 19-én és szeptember 8-án a bíróság tárgyalást tartott. A szeptember 8-i tárgyaláson a bíróság tanúként hallgatta meg H.Z.P. parancsnokát, s azt a kérdést intézte hozzá, hogy miért nem vizsgálta ki a kérelmező hátán lévő sérülések keletkezésének módját. A parancsnok az alábbi választ adta:

„Mit tudok vizsgálni a látélet alapján? Azt az orvos írta. Készült egy ambuláns lap, a hölgy elmondta, hogy keletkezett a sérülése. Én ezzel kapcsolatban nem tudok semmit vizsgálni.”

Az eljárás jelenleg is folyamatban van a Győri Városi Bíróság előtt.

B. A kérelmező feljelentése nyomán indult eljárás

26. 2002. november 14-én a kérelmező és édesanyja feljelentést tett H.Z.P. ellen. A feljelentést ugyanazon ügyszám alatt küldték meg a Győr-Moson-Sopron Megyei Ügyészségnek, mint amely ügyszám alatt a kérelmező és édesanyja ellen indított büntetőeljárás szerepelt.

27. 2003. június 19-én az ügyészség bűncselekmény hiányában megszüntette a H.Z.P. elleni nyomozást. Az ügyészség kizárólag azokra a bizonyítékokra támaszkodott, amelyek a kérelmező és édesanyja ellen párhuzamosan folyó büntetőeljárás keretében keletkeztek. E dokumentumokat (meghallgatási jegyzőkönyvek, ambuláns lapok, a H.Z.P. parancsnoka által lefolytatott vizsgálat anyaga) terjesztették a kérelmező és édesanyja elleni büntetőpert tárgyaló bíróság elé is.

28. Az ügyészségi határozat az alábbi megállapításokat tartalmazta:

„Az ügy vizsgálata során megállapítottuk, hogy HZ. rendőr zászlós, amikor egyenruhában, utasításra Eva Rhodes és lánya lakásánál megjelent, a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvénynek, illetőleg a 3/1995-ös BM rendeletnek – a Rendőrség szolgálati Szabályzata – megfelelően járt el. Eva Rhodes és Lánya Sophie Barta voltak azok, akik a rendőri intézkedésnek ellenszegültek, a rendőr felhívásának nem tettek eleget és feladata végrehajtásában a rendőrt akadályozták, illetőleg bántalmazták... Minthogy a nyomozás megállapításai szerint – és a parancsnoki kivizsgálás szerint is – a rendőri intézkedés jogszerű volt, a kényszerítő eszközök alkalmazása úgyszintén, így a Btk.. 226.§-ába ütköző bántalmazás hivatalos eljárásban vétségéről nem lehet szó, ezért a nyomozást bűncselekmény hiányában e vonatkozásban megszüntettük.”

29. 2003. augusztus 13-án a kérelmező panaszt tett a határozat ellen a Legfőbb Ügyészségnél. Azt kifogásolta, hogy az ügyben nem került sor független nyomozásra, különösen arra tekintettel, hogy a nyomozó hatóságok nem kértek fel igazságügyi orvosszakértőt annak megállapítására, hogyan keletkeztek a kérelmező sérülései. Továbbá, a kérelmező hangsúlyozta, hogy a rendőr eljárása hivatalos idézés hiányában törvénytelen, az ügyészségi határozat pedig logikátlan volt.

30. 2003. szeptember 11-én a Legfőbb Ügyészség elutasította a kérelmező panaszát. Az ügy tényeinek összegzése után a Legfőbb Ügyészség az alábbi indoklást adta:

„ A nyomozás iratainak felülvizsgálata során megállapítottam, hogy a rendőri intézkedés kapcsán nem merült fel annak megalapozott gyanúja, hogy Sophie Barta, illetve Eva Rhodes sérülései az eljáró rendőr bűncselekményt megvalósító szándékos bántalmazása eredményeként jöttek volna létre. A sértettek állításán kívül nem volt arra vonatkozó bizonyíték, hogy a rendőr jogszerű intézkedés során túllépte volna azt a szükséges erőszakot, amely a vele szembeni fenyegetés és erőszak elhárításához és az intézkedés végrehajtásával szükségszerűen együtt járt. Figyelemmel arra, hogy a nyomozást megszüntető határozat ellen bejelentett panasz sem tartalmaz olyan adatot, amely a rendőr által megvalósított bűncselekmény megalapozott gyanúját megerősítené, a határozat hatályon kívül helyezésére és az eljárás folytatására nem találtam alapot.”

31. Közben a kérelmező – a folyamatban lévő büntetőeljárás keretén kívül – szakvéleményt kért egy másik igazságügyi orvosszakértőtől a saját, illetve a rendőr testén keletkezett sérülések lehetséges okait illetően.

32. A dr. H.J. által 2003. október 15-én készített szakvélemény megállapította, hogy a kérelmező által előadott események valószínű magyarázatot adnak a sérülések eredetére. A szakértő különösen azt állapította meg, hogy a kérelmező vállán és hátán keletkezett sérülések származhattak valamely nehéz tárggyal (például tonfával) mért ütésektől, vagy – azonos fokú valószínűséggel – attól, hogy a kérelmezőt többször a falhoz ütötték. Továbbá, e szakértő úgy vélte, hogy a rendőr által előadott történet nem adott magyarázatot a kérelmező sérüléseire. H.Z.P. sérüléseit illetően megállapította, hogy azok nem keletkeztek olyan módon, ahogyan azt a rendőr előadta. A szakértő azt is megjegyezte, hogy a kérelmező által előadottak a rendőr vállán keletkezett sérülésre is magyarázatot adnak.

33. 2003. október 20-án a kérelmező pótmagánvádlóként eljárva vádindítványt terjesztett elő H.Z.P. ellen hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás és más bűncselekmény miatt a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróságnál. A vádindítványban panaszolta, hogy ismételt kérelmei ellenére sem került sor H.Z.P. gyanúsítottkénti kihallgatására, a nyomozó hatóságok nem szereztek be igazságügyi orvosszakértői véleményt saját sérüléseinek lehetséges okairól, s ilyen módon nem adtak valószínű magyarázatot sérüléseire. A kérelmező a vádindítványhoz csatolta dr. H.J. szakvéleményét.

34. 2003. december 3-án a Megyei Bíróság elutasította a vádindítványt. Részletes érvelés nélkül, kizárólag az ügyiratokra támaszkodva megállapította, hogy nem állt fenn olyan ok, amely az ügyészségi határozatokban foglaltaktól eltérő következtetés levonását indokolná.

II. RELEVÁNS HAZAI JOG

35. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény

349. §

“(1) Államigazgatási jogkörben okozott kárért a felelősséget csak akkor lehet megállapítani, ha a kár rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható, illetőleg a károsult a kár elhárítására alkalmas rendes jogorvoslati lehetőségeket igénybe vette.

(3) Ezeket a szabályokat kell alkalmazni a bírósági és ügyészségi jogkörben okozott kárért való felelősségre is, ha jogszabály másként nem rendelkezik.”

36. *A büntetőeljárásról szóló 1973. évi I. (rég) törvény (az incidens idején hatályos szöveg)*

100. § – Az elővezetés

“(1) Akinek az elővezetését elrendelték - szükség esetén kényszer alkalmazásával - a hatóság elé kell állítani.

112. § – Az idézés és az értesítés

“(1) A hatóság - ha e törvény kivételt nem tesz - azt idézi, akinek jelenléte az eljárási cselekménynél kötelező, és azt értesíti, akinek a jelenléte nem kötelező, de a törvény lehetővé teszi.

(2) Az idézés és az értesítés rendszerint írásban ... történik...

(3) Szükség esetén az idézés vagy az értesítés rövid úton (pl. távbeszélő útján) is történhet.

113. §

“(1) Ha a terhelt, a védő, a tanú vagy a szakértő a 112. § ... szerinti idézés ellenére nem jelenik meg... a hatóság

a) a terhelt elővezetését rendelheti el ...”

37. *A büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. (új) törvény (hatályba lépett 2003. július 1-jén)*

195. §

“(1) Akire nézve az ügyész vagy a nyomozó hatóság határozata rendelkezést tartalmaz, a határozat ellen a közléstől számított nyolc napon belül panasszal élhet...

(5) ... A panaszt elbíráló határozat ellen további jogorvoslatnak - a (6) bekezdés eseteit kivéve - nincs helye.”

199. §

“... (2) A panasz elutasítását követően a sértett pótmagánvádat emelhet, ha...

b) a nyomozást a 190. § (1) bekezdésének a)-d) vagy f) pontja alapján szüntették meg. [a cselekmény nem bűncselekmény, stb.]”

229. §

“(1) Ha a felettes ügyész a sértettnek a feljelentést elutasító vagy a nyomozást megszüntető határozat elleni panaszát elutasította, és a 199. § (2) bekezdése alapján

pótmagánvádnak van helye - feltéve, hogy pótmagánvád emelését a 199. § ... nem zárja ki -, a sértett a panaszt elutasító határozat közlésétől számított harminc napon belül pótmagánvádlóként léphet fel.”

231. §

“(1) A bíróság a vádindítványt elfogadja, ha elutasításának nincs helye.

(2) A bíróság a vádindítványt elutasítja, ha ...

(d) a vádindítvány ténybeli vagy jogi alapja nyilvánvalóan hiányzik.

233. §

“(1) A vádindítványt elutasító végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.”

38. *A rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény*

15. § – Az arányosság követelménye

“(1) A rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. ...”

33. §– Elfogás és előállítás

“... (2) A rendőr a közbiztonság érdekében a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, ...

(b) aki bűncselekmény elkövetésével gyanúsítható;...

(4) Az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell... .

39. § – Intézkedés magánlakásban és közterületnek nem minősülő egyéb helyen

“(1) A rendőr magánlakásba bebocsátás vagy hatósági határozat nélkül nem léphet be, illetve nem hatolhat be, kivéve...

(b) bűncselekmény elkövetőjének vagy gyanúsítottjának elfogása és előállítása céljából;...

(f) az elővezetés végrehajtása érdekében ...”

A JOG

I. AZ EGYEZMÉNY 3. CIKKÉNEK ÁLLÍTÓLAGOS MEGSÉRTÉSE

39. A kérelmező a rendőr általi bántalmazását, továbbá azt panaszolta, hogy a bántalmazással kapcsolatos panaszait nem vizsgálták ki megfelelő módon, megsértve az Egyezmény 3. Cikkét, amely kimondja:

“Senkit nem lehet kínzásnak vagy embertelen, megalázó bánásmódnak vagy büntetésnek alávetni.”

A. Elfogadhatóság

40. A Kormány úgy érvelt, hogy a kérelmet a hazai jogorvoslatok kimerítésének elmulasztása miatt az Egyezmény 35. Cikkének 1. bekezdése alapján el kell utasítani. A 35. Cikk 1. bekezdésének releváns része kimondja:

“Az ügyet csak akkor lehet a Bíróság elé terjeszteni, ha az összes hazai jogorvoslati lehetőséget már kimerítették a nemzetközi jog általánosan elismert szabályainak megfelelően...”

41. A Kormány azt állította, hogy a kérelmezőnek államigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség megállapítása iránti pert kellett volna indítania a Polgári Törvénykönyv 349. §-a alapján, amely az ügyészségi jogkörben okozott kárért való felelősség megállapítására is alkalmazandó. E jogorvoslat mind a rendőr által állítólagosan elkövetett bántalmazás, mind pedig a rendőr elleni vizsgálat állítólagos elmaradása miatt tett panasz tekintetében a kérelmező rendelkezésére állt. Ha igénybe vette volna, akkor kártérítést kaphatott volna, amely jogorvoslatként lényegében megegyezik az Emberi Jogok Európai Bírósága előtti eljárásban kapható jogorvoslattal. A kártérítési per megfelelő jogorvoslatnak tekinthető olyan esetekben, amikor az elszenvedett sérelem orvoslásának egyedüli eszköze a kártérítés.

42. A Kormány arra a Bíróság esetjogában alkalmazott elvre hivatkozott, hogy amennyiben a nemzeti jogrendszerben egynél több jogorvoslat áll rendelkezésre, akkor alapvetően a kérelmező döntheti el, hogy melyiket kívánja igénybe venni. A jelen esetben azonban a rendelkezésre álló jogorvoslatok eltérő természete miatt a Kormány szerint indokolt annak

megkívánása, hogy mind a büntetőjogi, mind pedig a polgári jogi jogorvoslatot igénybe vegyék. Bár az Állam köteles a rendőrség által állítólagosan elkövetett bántalmazásokat kivizsgálni, a kérelmező által a rendőr ellen indított büntetőeljárásban tiszteletben kellett tartani a terhelt eljárásjogi és Egyezményben védett jogait – így az ártatlanság vélelmét –, ezért a minden kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem szolgálhatott a rendőr elítélésének alapjául. Ilyen módon csak az Állam ellen indított polgári eljárás biztosította volna azt a lehetőséget a Szerződő Állam számára, hogy az Egyezményben foglalt követelményekkel összhangban helyrehozza az általa állítólagosan elkövetett jogsértést.

43. A kérelmező fenntartotta, hogy a polgári jogi kártérítés nem tekinthető olyan jogorvoslatnak, amely teljes mértékben helyrehozza a 3. Cikk megsértését. Emellett arra is felhívta a figyelmet, hogy azon korábbi ügyekben, amelyekben a Bíróság elmarasztalta Magyarországot a 3. Cikk megsértése miatt, a Kormány nem érvelt azzal, s a Bíróság sem mondta ki, hogy a kérelmezők elmulasztották a hazai jogorvoslatok kimerítését azáltal, hogy nem próbáltak polgári perben jogorvoslatot nyerni.

44. A kérelmező azt is előterjesztette, hogy egy hasonló esetben – a *Balogh kontra Magyarország* ügyben (47940/99. sz. kérelem, 2004. július 20.) – a Kormány azzal érvelt, hogy a kérelmező elmulasztotta a hazai jogorvoslatok kimerítését akkor, amikor nem vett igénybe egy rendelkezésre álló rendes jogorvoslatot – a (rég) büntetőeljárás 148. § szerinti panaszt – a büntetőeljárás megszüntetése ellen. A hivatkozott ügyben a Bíróság elutasította a Kormány ezen előzetes kifogását. Mindenesetre, a jelen ügyben a kérelmező tett ilyen panaszt.

45. A Bíróság megismétli, hogy az Egyezmény 35. Cikkének 1. bekezdésében lefektetett, a hazai jogorvoslatok kimerítésével kapcsolatos szabály alapján a kérelmezőnek először azokat a jogorvoslatokat kell igénybe vennie, amelyek rendes körülmények között rendelkezésre állnak, és elégségesek a hazai jogrendszerben ahhoz, hogy jogorvoslatot nyújtsanak az állított jogsértésre. A jogorvoslat létezésének gyakorlatilag és elméletileg is kellően bizonyosnak kell lenni, e nélkül ugyanis nem felel meg a hozzáférhetőség és hatékonyság követelményének. A 35. Cikk 1. bekezdése ugyanakkor nem kívánja meg a nem megfelelő, vagy nem hatékony jogorvoslat kimerítését (ld. *Aksoy v. Turkey*, judgment of 18 December 1996, *Reports of Judgments and Decisions* 1996-VI, 51-52. §).

46. A Bíróság megjegyzi, hogy a magyar jog alapján rendelkezésre állnak olyan polgári jogi jogorvoslatok, amelyek az Államnak, illetve az Állam képviselőinek betudható jogellenes cselekmények ellen igénybe vehetők. A Bíróság azonban úgy véli, hogy a jelenlegihez hasonló esetekben e jogorvoslatok nem tekinthetők elegendőnek az Egyezmény 3. Cikke alapján a Szerződő Államra háruló kötelezettségek vonatkozásában, mivel ezek célja kártérítés nyújtása, nem pedig a felelősök megnevezése és

megbüntetése (ld. *Assenov and Others v. Bulgaria*, judgment of 28 October 1998, *Reports* 1998-VIII, 3286. o., 85. §).

47. A Bíróság észrevételezi, hogy a kérelmező panaszt tett az ügyészségnél azon bánásmód ellen, amelyben állítása szerint részesült. Továbbá, pótmagánvádlóként eljárva, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás miatt vádindítványt nyújtott be a bírósághoz H.Z.P. ellen. A Bíróság véleménye szerint e jogorvoslatok a felelősök megnevezését és megbüntetését eredményezhették volna. Ezért úgy kell tekinteni, hogy a kérelmező a nemzeti hatóságok tudomására hozta panaszja lényegét, s a nemzeti csatornákon keresztül keresett jogorvoslatot panaszára. Ebben az összefüggésben a Bíróság megjegyzi, hogy az Egyezmény 3. Cikkével ellentétes bánásmód esetén büntetőeljárás indítása az érintett tisztviselők ellen, illetve vagylagosan polgári kártérítési per indítása Magyarországon általában hatékony jogorvoslatnak számít, amelyet az Egyezmény 35. Cikkének 1. bekezdése alapján ki kell méríteni (ld. *Bethlen v. Hungary*, no. 26692/95, Commission decision of 10 April 1997, nem publikált).

48. Ebből következik, hogy a Kormány előzetes kifogását el kell utasítani. Továbbá, a Bíróság megjegyzi, hogy a panasz nem nyilvánvalóan megalapozatlan az Egyezmény 35. Cikkének 3. bekezdése szerinti értelemben, és semmilyen más alapon sem elfogadhatatlan. Ezért elfogadhatóvá kell nyilvánítani.

B. Érdem

1. A kérelmező érvei

49. A kérelmező előterjesztette: sérülései kellően súlyosak voltak ahhoz, hogy ügye az Egyezmény 3. Cikkének hatálya alá essen, különösen nemére, a rendőri intézkedés jogellenes voltára és arra tekintettel, hogy külföldiként nem beszélte a magyar nyelvet. Emiatt nem értette, hogy mi történik. Az incidens lelki hatását illetően előterjesztette, hogy nagyon megalázottnak érezte magát és súlyos lelki megrázkódtatáson ment keresztül, amelynek következtében úgy határozott, hogy elhagyja Magyarországot.

50. A kérelmező előterjesztette, hogy a rendőr jogellenes magatartását ahhoz a vétséghez kell mérni, amelynek elkövetésével őt eredetileg meggyanúsították, s azzal az elhanyagolható mértékű fenyegetéssel kell összevetni, amelyet saját magatartása jelentett a rendőr számára.

51. A kérelmező azt is előterjesztette: ésszerűen megállapítható, hogy az incidens az általa előadott módon zajlott le, s hogy sérülései a rendőr által jogellenesen alkalmazott erőszak következtében keletkeztek, míg a H.Z.P. által előadott verzió nem logikus.

52. Továbbá, a kérelmező szerint a rendőr által elmondott történet nem ad magyarázatot a kérelmező egyes sérüléseire, nevezetesen a jobb vállán keletkezett duzzanatra, valamint a hátán keletkezett horzsolásokra. Ezzel szemben az általa elmondottakat dr. H.J. igazságügyi orvosszakértő szakvéleménye is alátámasztotta, s a másik szakvélemény sem zárta ki, hogy az incidens az általa előadott módon is lezajlódhatott.

53. A vizsgálat hatékony voltát illetően a kérelmező előterjesztette: komoly kétségek merültek fel abban a tekintetben, hogy egyáltalán sor került-e megfelelő vizsgálatra. A kérelmező bántalmazás miatt tett panasza nyomán indított nyomozást megszüntető ügyészségi végzés ügyszáma megegyezett a kérelmező és édesanyja ellen tett feljelentéssel kapcsolatos ügy ügyszámával. Ilyen módon a két nyomozás anyaga ugyanazon ügyiratba került.

54. Az ügyiratok között azonban nem volt fellelhető olyan dokumentum, amely arra utalt volna, hogy az állítólagos bántalmazással kapcsolatban eljárás volt folyamatban. Az egyetlen ilyen dokumentum a megszüntető végzés volt. Továbbá, H.Z.P.-t formálisan soha nem hallgatták ki gyanúsítottként, s főleg nem vádlottként; csak tanúként hallgatták meg a kérelmező ellen folytatott eljárásban.

55. A kérelmező rámutatott: ismételt kérelmei ellenére az ügyészség csak olyan orvosszakértői véleményt szerzett be, amely a rendőr sérüléseinek lehetséges okait vizsgálta. Bár dr. H.J. szakvéleménye nem zárta ki annak lehetőségét, hogy a kérelmező sérülései az általa elmondott módon keletkeztek, s megállapította, hogy a rendőr által előadott történet valószínűtlen, a megszüntető végzést mégis kizárólag a H.Z.P. által előadottakra alapozták, anélkül, hogy ennek indokát előtárták volna.

56. A kérelmező ezen határozat elleni panaszát, valamint pótmagánvádlóként benyújtott vádindítványát is indoklás nélkül elutasították, anélkül, hogy dr. H.J. szakvéleményét értékelték volna, vagy hogy a kérelmező állításaira reflektáltak volna.

57. A kérelmező előterjesztette, hogy az ügyészség az általa előadottakat potenciálisan alátámasztó bizonyítékot hagyott figyelmen kívül akkor, amikor kísérletet sem tett az édesanyja házában az incidens alatt jelen lévő személy mint kulcsfontosságú tanú felkutatására és meghallgatására. Továbbá, az ügyészség nem foglalta le a fényképezőgépet, amivel a kérelmező állítólag ütések mérte H.Z.P.-re, s nem rendelt ki szakértőt annak megállapítására, milyen módon rongálódott meg a fényképezőgép.

2. A Kormány érvei

58. A Kormány előterjesztette, hogy a nyomozás eredménye szerint a kérelmező bántalmazással kapcsolatos állításait az orvosi szakvélemény

nem támasztotta alá minden kétséget kizáróan. A szakvélemény nem zárta ki, hogy az események a rendőr által előadott módon zajlottak le.

59. A Kormány megjegyezte, hogy a panaszolt dulakodásra azért került sor, mert a kérelmező és édesanyja a törvényes rendőri intézkedésnek ellenállt. A Kormány szerint a kérelmező sérülései nem voltak súlyosak, s nem tanúskodtak sem embertelen, sem megalázó bánásmódról. Ezért nem érték el az Egyezmény 3. Cikkének megsértésére hivatkozáshoz szükséges, a Bíróság esetjogában kidolgozott minimális mértéket.

60. A bántalmazás kivizsgálásának elmulasztásával kapcsolatos állításokat illetően a Kormány előterjesztette, hogy a hazai hatóságok alaposan kivizsgálták az ügyet, s az összes elébük tárt bizonyítékot – nevezetesen a látteleket, az okirati bizonyítékokat, a felek és H.Z.P. parancsnokának tanúvallomásait – értékelték. A Kormány felhívta a figyelmet a Bíróság esetjogában lefektetett azon elvre, miszerint a bizonyítékok értékelése elsősorban a nemzeti hatóságokra tartozik.

3. A Bíróság értékelése

61. Amint azt a Bíróság már több alkalommal észrevételezte, a 3. Cikk a demokratikus társadalom egyik alapvető értékét védelmezi. Az Egyezmény még a legnehezebb körülmények között, így a terrorizmus vagy bűnözés elleni harccal összefüggésben is kategorikusan tiltja a kínzást, vagy embertelen, megalázó bánásmódot vagy büntetést. Az Egyezmény és az ahhoz fűzött kiegészítő jegyzőkönyvek legtöbb anyagi jogi rendelkezésétől eltérően a 3. Cikk nem tartalmaz kivételeket, s még a nemzet létét fenyegető szükséghelyzet esetén sem engedélyez eltérő szabályozást a 15. Cikkre alapozva.

62. A Bíróság emlékeztet arra, hogy a bántalmazásnak el kell érnie a súlyosság egy minimális fokát ahhoz, hogy a 3. Cikk hatálya alá essen. E minimum értékelése relatív: az eset körülményeitől, így a bántalmazás tartamától, fizikai és lelki következményeitől, s egyes esetekben a sértett nemétől, korától és egészségi állapotától is függ. Szabadságától megfosztott személy tekintetében fizikai erő alkalmazása olyan esetben, amikor a személy magatartása nem teszi azt feltétlenül szükségessé, csorbítja az emberi méltóságot, s elvileg a 3. Cikk alapján védett jog megsértését jelenti (ld. *Assenov and Others v. Bulgaria*, judgment of 28 October 1998, *Reports of Judgments and Decisions* 1998-VIII, 3288. o., 93-94. §).

63. A jelen ügyben a Bíróság úgy véli, hogy a kérelmező sérülései – nevezetesen a jobb kézfejen keletkezett zúzódások, a feldagadt jobb váll, és a háton keletkezett horzsolások – kellően súlyosak voltak ahhoz, hogy a 3. Cikk hatálya alá tartozó bántalmazásnak minősüljenek (ld. például *A. v. the United Kingdom*, judgment of 23 September 1998, *Reports* 1998-VI, 2699.

o., 21. §). Azt kell még megvizsgálni, hogy a 3. Cikk alapján az Állam felelős-e a sérülésekért.

a. A rendőr által állítólagosan elkövetett bántalmazás

64. A Bíróság észrevételezi: a felek nem vitatják, hogy a panaszolt sérüléseket a rendőr okozta a kérelmező elővezetése során. Az sem vitatott, hogy a rendőr annak érdekében használt erőszakot, hogy elővezesse az ellenálló kérelmezőt és édesanyját. A felek azonban nem értenek egyet a rendőri intézkedés törvényes voltát illetően.

65. Meg kell jegyezni: alapos gyanú állt fenn arra vonatkozóan, hogy a kérelmező és édesanyja bűncselekményt követett el, ezért a Győri Rendőrkapitányság kihallgatást kívánt fogyanatosítani velük szemben. Mivel azonban a kapitányság nem ismerte a kérelmező és édesanyjának pontos nevét és címét, s ezért nem tudott írásbeli idézést kibocsátani, úgy döntött, hogy a körzeti megbízottat a házukhoz küldve szóban idézi meg őket. Erre a büntetőeljárásról szóló törvény 112. § (3) bekezdése alapján lehetőség van (ld. fenti 36. bekezdés).

66. A Bíróság észrevételezi: a felek nem vitatják, hogy a kérelmező édesanyja – aki beszél magyarul – nem engedelmeskedett a rendőr felszólításának, a rendőrrre uszította kutyáit, megragadta a rendőr karját, s megpróbálta őt eltávolítani a kertből. A kérelmező is megtagadta, hogy a rendőrrel menjen; ehelyett vakut használva fényképezni kezdte a körzeti megbízottat. A felek eltérően vélekednek arról, hogy a kérelmező megütötte-e H.Z.P.-t a fényképezőgéppel. A felek által előterjesztett észrevételek, valamint a birtokában lévő dokumentumok alapján a Bíróság lehetetlennek találja az események pontos menetének megállapítását.

67. A Bíróság megjegyzi: bár H.Z.P. keveset tudott angolul, s utasításait valószínűleg nem tudta megfelelő módon közölni a kérelmezővel, a kérelmező kísérletet sem tett arra, hogy tisztázza a helyzetet, például olyan módon, hogy édesanyját tolmácsolásra kéri fel. Ehelyett azonnal akadályozni kezdte H.Z.P. eljárását, akinek rendőri minőségéről tudomása volt. A Bíróság ezzel kapcsolatban azt is megjegyzi, hogy H.Z.P. egyenruhát viselt. Ilyen körülmények között a Bíróság nem lát okot arra, hogy a rendőri intézkedés törvényes voltát megállapító hazai hatóságoktól eltérő következtetést vonjon le. Azt kell még megvizsgálni, hogy a rendőr nem lépte-e túl a szükséges mértéket, amikor erőszakot használt a kérelmező és édesanyja elővezetéséhez.

68. A felek előterjesztései a kérelmező sérüléseinek okát illetően is eltérnek egymástól. Meg kell azonban jegyezni, hogy a kérelmező sérüléseinek eredetével foglalkozó egyetlen orvosszakértői vélemény valószínűtlennek tartotta a rendőr által előadott történetet. A kérelmező által előadottakkal kapcsolatban a szakértő megállapította, hogy a kérelmező

hátán és vállán keletkezett sérülések származhattak attól, hogy falnak ütötték, vagy hogy tonfával ütések mértek rá.

69. Ennek alapján a Bíróság lehetetlennek találja annak megállapítását, hogy a kérelmező sérülései akkor keletkeztek, amikor a rendőr erőszakkal kinyitotta az ajtót – ami az adott körülmények között szükséges intézkedés volt – és emiatt a falhoz szorította a kérelmezőt, vagy pedig azt követően, amikor a rendőr állítólag ütések mérte a kérelmezőre.

70. A Bíróság megjegyzi: a kérelmezőt és édesanyját olyan művelet keretében vezették elő melynek során a rendőrnek nem várt fejleményre kellett reagálnia, hiszen az ügyiratokban nincs jele annak, hogy H.Z.P.-nek ellenállással kellett volna számolnia (ld. *Berliński v. Poland*, 27715/95. és 30209/96. sz. kérelem, 62.§, 2002. június 20.). Igaz, hogy a rendőr valószínűleg erősebb volt a kérelmezőnél és édesanyjánál, figyelembe kell azonban venni, hogy a kérelmező és édesanyja hatékony ellenállást tanúsított a törvényes rendőri intézkedéssel szemben akkor, amikor nem engedelmeskedtek a rendőr felszólításának, hogy menjenek vele, a rendőrré uszították a kutyákat, s megghiúsították, hogy a rendőr lefoghassa a kérelmezőt (v.ö. a hasonlóságokat és a különbségeket a *Rehbock v. Slovenia* ügygel, no. 29462/95, 28.11.2000, ECHR 200-XII).

71. A Bíróság felhívja a figyelmet arra a tényre, hogy a kérelmező elmulasztotta saját magatartásának kritikai értékelését akkor, amikor azon egyszerű kötelezettséggel találta magát szemben, hogy eleget tegyen a rendészeti szervek egyik tagja által hozzá intézett törvényes felszólításnak – ez a kötelezettség egy demokratikus társadalomban az általános állampolgári kötelezettségek része. Ezek a körülmények erősen a kérelmező ellen szólnak, s azzal a következménnyel járnak, hogy a Kormányra háruló bizonyítási teher azt illetően, hogy az alkalmazott erőszak a jelen ügyben nem volt túlzott mértékű, enyhébbé válik (ld. *Rehbock v. Slovenia*, 65-78. §).

72. Összegezve, a Bíróság nem hagyhatja figyelmen kívül azt a tényt, hogy a jelen ügyben a fizikai erőszak alkalmazását – melynek pontos jellegét az ügyiratok alapján lehetetlen megállapítani – a kérelmező saját magatartása tette szükségessé (ld. *Berliński v. Poland*, *op.cit.*, 64. §). Továbbá, bár egyik fél sem vitatja, hogy a kérelmező az incidens következtében sérüléseket szenvedett, azok természete nem bizonyítja minden kétséget kizáróan, hogy az alkalmazott erőszak túlzott mértékű volt.

73. Ezért az állítólagos rendőri bántalmazás tekintetében anyagi jogi szempontból az Egyezmény 3. Cikkét nem sértették meg.

b. A vizsgálat megfelelő volta

74. A Bíróság mindazonáltal úgy véli, hogy az orvosi bizonyítékok, a kérelmező vallomása, s az a tény, hogy a kérelmező sérülései rendőri intézkedés során keletkeztek, összességükben felvetik annak gyanúját, hogy a kérelmezőt bántalmazták.

75. A Bíróság emlékeztet arra: amennyiben valamely egyén valószínűsíti, hogy a rendőrség jogellenesen, és a 3. Cikket megsértve bántalmazta, akkor a 3. Cikk – együtt olvasva az Egyezmény 1. Cikkében lefektetett, az államokra háruló azon általános kötelezettséggel, hogy biztosítsák “a joghatóságuk alatt álló minden személy számára a [jelen] Egyezmény[ben]... meghatározott jogokat és szabadságokat” – közvetve megkívánja, hogy hatékony hivatalos vizsgálatot folytassanak le az ügyben. A vizsgálatnak alkalmasnak kell lennie arra, hogy a felelősök azonosításához és megbüntetéséhez vezessen. Ellenkező esetben az embertelen és megalázó bánásmód általános jogi tilalma – alapvető fontossága ellenére – nem lenne hatékony a gyakorlatban, s egyes esetekben lehetővé válna az állam képviselői számára, hogy az ellenőrzésük alá tartozó egyének jogaival valójában büntetlenül visszaéljenek (ld. *Assenov and Others v. Bulgaria, op. cit.*, 3290. o., 102. §).

76. A Bíróság észrevételezi, hogy a kérelmező panasza nyomán a hatóságok kivizsgálták állításait. A Bíróság azonban nincs meggyőződve arról, hogy e vizsgálat kellően alapos és hatékony volt ahhoz, hogy megfeleljen a 3. Cikk által támasztott fenti követelményeknek.

77. A Bíróság sajnálatosnak tartja, hogy a nyomozó hatóság által kirendelt orvosszakértő csak a rendőr sérüléseinek lehetséges okairól adott szakvéleményt, a kérelmező által elszenvedett sérülések eredetével azonban a kérelmező ismételt kérelmei ellenére sem foglalkozott. Ez súlyos hiányossága a vizsgálatnak, különösen a kérelmező által felkért orvosszakértő szakvéleményének fényében, amely azt állapította meg, hogy a kérelmező által az eseményekről adott beszámoló valószínű volt, a H.Z.P. által előadott történet azonban nem.

78. A Bíróság azt is észrevételezi, hogy a kérelmező panaszát a kérelmező és édesanyja ellen indított büntetőeljárás ügyszámával azonos ügyszám alatt küldték meg az ügyészségnek. Továbbá, a rendőrt sohasem hallgatták meg lehetséges gyanúsítottként, azt a személyt, aki állítólagosan a kérelmező házában tartózkodott az események idején, nem hallgatták meg, s a nyomozóhatóságok kísérletet sem tettek tartózkodási helyének felkutatására. Ezek az elemek azt mutatják, hogy a hatóságok vonakodtak egy alapos és hatékony vizsgálat lefolytatásától.

79. A Bíróság azt is elismeri, hogy a kérelmező nyomozást megszüntető ügyészségi határozat elleni panaszát, továbbá pótmagánvádlóként benyújtott vádindítványát ténybeli indoklás nélkül, és anélkül utasították el, hogy az

által felkért orvosszakértő szakvéleményét értékelték volna, vagy hogy a kérelmező állításaira reflektáltak volna. Sem a Legfőbb Ügyészség, sem a Megyei Bíróság nem ment túl annak megállapításán, hogy a kérelmező törvényes rendőri intézkedést akadályozott, amely önmagában igazolta az erőszak alkalmazását.

80. Következésképpen, tekintettel arra, hogy a kérelmező rendőri bántalmazással kapcsolatos, valószínűsített állítását nem vizsgálták ki alaposan és hatékony módon, a Bíróság úgy találja, hogy az Egyezmény 3. Cikkét az eljárásjogi követelmények szempontjából megsértették.

II. AZ EGYEZMÉNY 41. CIKKÉNEK ALKALMAZÁSA

81. Az Egyezmény 41. Cikke kimondja:

“Ha a Bíróság az Egyezmény vagy az ahhoz kapcsolódó jegyzőkönyvek megsértését állapítja meg és az érdekelt Magas Szerződő Fél belső joga csak részleges jóvátételt tesz lehetővé, a Bíróság – szükség esetén – igazságos elégtételt ítél meg a sértett félnek.”

A. Károk

82. A kérelmező 10000 euró nem vagyoni kártérítést követelt.

83. A Kormány túlzottnak találta a követelést.

84. A Bíróság úgy találja: ésszerűen feltehető, hogy az adott körülmények között a kérelmező nem vagyoni kárt szenvedett. Méltányossági alapon a Bíróság 3000 eurót ítél meg számára ilyen címen.

B. Költségek és kiadások

85. A kérelmező további 3500 eurót kért a Bíróság előtti eljárásban felmerült költségek és kiadások megtérítésére. Előterjesztette, hogy követelése az ügyvédjével kötött megállapodáson alapul, amely szerint csak abban az esetben kell ügyvédi munkadíjat fizetnie, ha az ügy sikeresen zárul le. A kérelmező tételes kimutatást terjesztett elő az ügyvédi munkaórákról és a fizetendő munkadíjról.

86. A Kormány túlzottnak találta a kérelmező követelését.

87. A Bíróság esetjoga szerint a kérelmező csak akkor jogosult költségei és kiadásai megtérítésére, hogyha bizonyítja, hogy a költségek ténylegesen és szükségszerűen felmerültek, s összegüket tekintve ésszerűek. A jelen ügyben a birtokában lévő információkra és a fenti kritériumokra figyelemmel a Bíróság ésszerűnek tartja a teljes követelt összeg megítélését.

C. Késedelmi kamat

88. A Bíróság úgy találja megfelelőnek, hogy a késedelmi kamatnak az Európai Központi Bank marginális hitelkamatán kell alapulnia, s ahhoz további három százalékpontot kell hozzáadni.

EZEN INDOKOK ALAPJÁN A BÍRÓSÁG EGYHANGÚLAG

1. *Elfogadhatóvá nyilvánítja* a kérelmet;
2. *Megállapítja*, hogy a rendőri bántalmazás tekintetében anyagi jogi szempontból nem sértették meg az Egyezmény 3. Cikkét;
3. *Megállapítja*, hogy a 3. Cikket eljárásjogi szempontból megsértették;
4. *Megállapítja*
 - (a) hogy az alperes államnak attól az időponttól számított három hónapon belül, amikor az ítélet az Egyezmény 44. Cikkének 2. bekezdése szerint véglegessé válik, a kérelmező számára nem vagyoni kár tekintetében 3000 eurót (háromezer euró), költségek és kiadások tekintetében 3500 eurót (háromezer ötszáz euró), továbbá az ezen összegeket terhelő adók összegét kell kifizetnie az alperes állam nemzeti valutájában, a teljesítéskori átváltási árfolyam alkalmazásával;
 - (b) hogy a fent említett három hónap lejártát követően a teljesítés időpontjáig a késedelmes időszakra az Európai Központi Bank marginális kamatát három százalékponttal meghaladó mértékű kamatot kell fizetni a fenti összeg után;
5. A kérelmező igazságos elégtétellel kapcsolatos további igényeit *elutasítja*.

Készült angol nyelven, írásbeli kihirdetésre került 2007. április 10-én, a Bíróság Eljárási Szabályzata 77. § 2. és 3. bekezdésének megfelelően.

F. TULKENS
Elnök

F. ELENS-PASSOS
Hivatalvezető-helyettes